

A bajnok

Mindenki kinn volt, aki számított valamit az úszódban. Azok hatan már fennálltak a rajtkön. Integettek, vigyorogtak. Egy borsóöld úszósapkás férfira vártak: a tus víz-sátrában álldogált.

— Na mi lesz már, Bényikém? Mindjárt indítják a számot!

Kilépett a vízszögéből, ráéressen elzárta a csapot. Néhány malomkörzést csinált. Oldalazó járásával a hármas rajtkő felé indult. Szőrös karjai szinte a nyakából nőttek ki, komoly szertartossággal haladt. Minden évben övé volt a hármas.

— Bízunk magában, mester!

Néhány térdropogtatás után fellépett a rajtköre. A tömeg felmorajlott.

A hangszóró: Hagyományos évadzáró versenyünk utolsó száma következik, a 100 méteres férfi gyorsúszás. Indulnak: Egyes pályán Benkő SZVSE, kettesen Kasza Kinizsi, hármason Bényi, egyesületen kívüli, négyesen Büky SZAK, ötösön...

Úszósapkáját igazgatta, fakó fecskéjének a madzagjával babrált. Az indítót figyelte, járomcsontján megfeszült a bőr.

...A verseny indítása a legújabb olimpiai versenyszabályzat alapján történik!

A versenyzők (zsinegen rángatott rongybábuk) izmaikat lazították. Ötven évének egész számandóságában állt ott, a napbarátnított, fiatal testek között. Az indító hangja harsant:

— Felkészülni, vigyázz, egy, kettő, három, négy... most!

A Kinizsis Kasza háromnál belevetette magát a vízbe. Fütty, taps, vihogás. Visszamaszott a rajtköre. Hiába, ez az új szabály! Kasza széttárta a karját. A második rajt már sikerült.

Végre, igen. Ő ismer engem, gondolta. Behunyta szemmel úszott. A többiek most ugrottak a vízbe. Valaki egy labdát dobott be nekik a tribünről. Paszszolgotva haladtak fölfelé, három-négy testhosszal mögötte. Ő csak úszott. Kimérten, konokul.

Mindent bele, mester!

Bényikém, mutassa meg nekik!

(Ott ül az asztalnál, és gépel. Fáradt, szürke arc. Most az órájára néz. Még tíz perc, iktatja magában a tényt. Tovább gépel. Kat-kat-kat-kat. Szavak, számok, rubrikák. Kat-kat-kat. Gyakorlott

ujjak. Kat-kat-kat. Havi ezerkilenc a levonásokkal. Kat-kat-kat-kat... Az ajtó résnnyire nyílik. Kimért hang a folyosóról:

— Bényi kartárs!

Nem hallja, gépel tovább. A kinti hang ingerülten ismétli:

— Bényi kartárs!

Felkapja a fejét, riadtan tekint körül. Észreveszi a nyitott ajtót, félbetört mozdulat. Feláll. Az ajtó még jobban megnyílik. Egy szögletes fej jelenik meg a nyílásban:

— Az osztályvezető kartárs hívhatja.

Zavartan gombolgatja a zakóját.

— Igenis, azonnal.

Valamilyikük visszadobta a labdát a tribünre. Taps, fütty. Fogózni kezdtek. A tribün elismerő röhögéssel nyugtázta az ötletet.

Mindjárt itt a forduló. Az inas karok ólomlassún lapátolták a vizet. Meg kéne próbálnom a bukófordulót, gondolta. Izzalmában rosszkor vett levegőt, ivott. Nem, mégse próbálom meg a bukót.

A többiek felhagytak a fogócskával, s a forduló után álmos csapásokkal követték. Lehet, hogy kifogytak az ötletekből, vagy csak unták már.

A tribün:

— Bé-nyi! Bé-nyi!

(Fűjtat, mire felér a negyedikre. Sajnálja a liftre a pénzt. „Egy sportembernek ez meg se kottyán, a rendszeres tréning te-

szí, tudja Balogné, az a legfontosabb!” Az ajtó előtt áll, mélyeket lélegez. Bentről kaparászás, csaholás hallatszik.

— Jó napot! Mi újság? — jön elébe a főbérletlő. Mintha ő csaholt volna az imént.

— Jó napot, Balogné — indul a szobája felé. Azelőtt úgy éltek, mint a házások. Mosott, főzött rá az özvegy, és illedelmesen fel-felnyikkant a savanyú, kutyaszagú ágyon. Most maga varrja meg az alsóit, stoppolja a zoknikat. A vállalati koszt is tűrhető, csak ne lenne olyan nehéz beletalálni abba a fránya tőbe.

— Bényi úr! — kocogtatja meg az özvegy az ajtót.

— Tessék!

— Ne haragudjon, hogy szólok, de tegnap megint égve felejtette a villanyt a vécében.

— Maga meg ma is beengedte a szobámba a kutyáit!

— Mi baja velük? Ne olvasson a vécében, azt mondom!

— Semmi köze hozzá! Én viszont megtiltom, hogy beengedje ide azokat a húgyos, bolhás dögöket, érti?

Bevágja az asszony előtt az ajtót.

— Finis, Bényikém! Fini-i-i-s!

— A lábtempó, erősítse a lábtempót!

Szinte fáj a víz. A gyomor-szája összeszorult a megerőltetés-től. Istenem, segíts, hogy kibíriam! Karjai akaratától független, makacs evezőként működtek. — Ha most valaki rámoszik! Lehetetlen, hogy ne én... Elsőnek fordultam, és az időmérő is... — Nem mert körülnézni, szemhéja görcsösen lehunyva.

A célnál beleütötte a kezefejét a medence falába. A többiek ekkor gyorsítottak. A hátára feködt, krallozott egy kicsit. Szag-gatott sóhajokban szakadt ki belőle a levegő. Krétafehér arccal, a nyálát köpködve, elindult kifelé. A versenyzők még a vízben gratuláltak, ahogy szokás.

Jobban megszorítottál, mint tavaly, veregette meg az egyik vállát. Csak tudod, ahogy a vizért nyúlsz, nem jó a szög... Majd megmutatom egyszer.

— Köszönöm, mester — mondta Benkő az SZVSE-ből.

A parton kezek, virágcsokrok, mosolyok. Valaki a vállára tette a fürdőköpenyét.

— Fantasztikus! — jött a versenybíró elnöke. — Új Eurázsia-csúcsot úszott a mester! Fantasztikus! Gratulálok.

— Az idő? — kérdezte tétován. Arcok táncoltak feléje minden-honnan. A kezét rángatták, mint egy fogantyút.

— Köszönöm, igazán semmiség — rebegette sugárzó arccal.

— Már benne volt — bólogatott a SZAK Béla bácsija. — Már a múltkor is benne volt ez a nagy idő. Én tudtam.

Es aztán a dobogó. Az érem az egyik kezében, sorra kezét rázotta a vezetőkkel. A helyezetteknek gratulált. Vaku villant, feldübörgött a taps. Mindenki fölött állt. A vizet nézte. A tömeg nevetve körülfogta a dobogót, a vállukra vették. Ha ezt a Balogné látná, gondolta.

TEMESI FERENC

Képek Ady életéből

Bencze József

A tűzhöz

Tűzet vessetek, tűzbe essetek, érjetelek, égjetelek, tűzhöz megtérjetelek, tűzből ítéljetelek, tűzet kíséritek, tűzet védjetelek, tűzhöz göbbedjetelek, tűztől senyvedjetelek, tűztől töppedjetelek, tűzből fölkeljetelek, tűzet öleljetelek!

Magamat befognám

Magamat befognám vasszeges igába, hogy húzzam én is a gondot a világba! Küllős kerekkel fölshóknék az égbe, hold-tökököt lehozni haza a cserénybe. Ostor oltalmazzon mindörökre engem, zsömle felhőimbe villám ne kerengjen! Szarvamat odaadnám béke-harsonának, jó kaszatokmányak jövő aratásra! Sokan boruljanak jászolkarikámra, hogyha megszakadok egyszer az igába!

Petri Csathó Ferenc

A mester

Értőinek okos tanító, butáknak mutatóványos: rögeszmés öngyilkosjelölt, mint tudós Apáczai János, ki lepipálta Szent Ferencet, mivel a körégyült vadaknak nem lelkük békeességét prédikálta, hanem a szükségszerű rendet, melyben vadak már nem is laknak. Tudta magát mindennél szabadabbnak; mert kinek az álma: tudományban haladva írni és írva haladni előre — a halált is le tudja bírni, ahogy az igazában kételkedőket: hús logikája láncára köti, táncoltatja és szánja őket.

Hóesés

Egy hete szülni ment a nő hóesést álmodsz éjszakánként és benne Józsefet kinek lassan hosszú fehér szakálla nő.

Szerelem

Ezen a világvégi műtőasztalon ebben a furcsa tetszhalálban nem hallok mást csak a lélegzetted suhog fölöttem mint az angyal szárnyacsapása.